

“La il·lusió que hem viscut ja et dona molta alegria”

“No et dona res més, això: ser campió d'Espanya no vol dir que ho siguis del món”

“A part de l'Olot hi ha uns equips italians molt potents i tampoc deixem de banda el Masnou o el Reus”

Nuri Soler, al centre de Girona Foto: JOAN SABATER.

Cada campionat és un món i som conscients que ara hem guanyat, i quan perdem també haurem de saber perdre

El CPA Girona va trencar l'hegemonia de l'Olot guanyant el campionat estatal fa un mes i mig a Avilés amb Estic aquí, en el qual resolien la cerca de Wally. Dissabte a Lleida es tornaran a veure les cares en el campionat d'Europa a Lleida, en la primera entrega d'una hipotètica revenja que tindrà el seu colofó en el mundial, a Nantes. Nuri Soler (Girona, 1982) és l'entrenadora del conjunt gironí, que havia estat segon darrere les garrotxines els darrers anys en la majoria dels campionats fins que van superar el Sense opcions olotí, campió gironí i català aquest 2018 i de tots els títols en joc des del 2013.

Com es prepara un campionat, després de guanyar l'anterior?

L'afrontem amb molta il·lusió i moltes ganes, l'hem treballat molt per intentar arribar amb un disc segur i perfecte i disminuir el marge d'error. Busquem que ens surti molt bé, que és el màxim del que tenim a les nostres mans. I, a partir d'aquí, la classificació ja no depèn de nosaltres. Venint d'un primer lloc en l'estatal sabem que

tenim possibilitats, i per això l'hem intentat preparar el màxim de bé.

Que era possible superar l'Olot s'intuïa, però, un cop ha passat, els pot afectar més la pressió?

És el primer cop que quedem campiones i no és que sigui el primer cop, però sí que feia molts anys que cap equip aconseguia quedar campió estatal o català, superant l'Olot. Feia molt temps que eren les dominadores, i afectar, no ho crec. Més que res, hi ha il·lusió, estem contentes pel que ja hem aconseguit, que és una medalla d'or, i potser sí que inconscientment tens una mica de pressió, però, com que en un europeu no hem guanyat mai cap medalla, ja seria un repte més que aconseguim fos del color que fos. Seria un èxit, una medalla.

Com s'explica, amb podis als mundials? Un any no hi eren...

L'any de Mitjanit, que era un bon any per aconseguir medalla en un europeu, la normativa deia que el segon d'Espanya no hi anava i es classificava directament per al mundial. L'any abans ja havíem quedat terceres d'Espanya, quartes d'Europa i, del món, terceres. El següent vam fer segones d'Espanya i del mundial, i l'any passat vam ser segones d'Espanya, quartes d'Europa, que vam fer un mal disc i les italianes també portaven uns

balls molt potents aquell any i en canvi en el mundial a la Xina vam superar els dos conjunts italians i vam ser segones.

Han crescut molt en els últims anys i ho han fet a l'ombra de l'Olot, una potència de la disciplina. Tenir aquest referent, que ha fet créixer fins i tot el coneixement d'aquest esport, deu ser molt bo.

Sí, és clar, fins i tot crec que el nivell crea nivell, i quan ens preguntem per què a Girona, a tota la demarcació, hi ha tant nivell, és perquè cada any n'hi ha més i se'n crea més... Hi ha més equips que anem a competir internacionalment, més clubs: només l'ambient que hi ha en el campionat gironí ja fa que la gent t'animi a fer aquesta modalitat, que els entrenadors ens hàgim de posar les piles sí o sí, perquè un campionat d'aquí, a Girona, és gairebé un mundial, pel nivell que hi ha. I en aquest cas l'Olot ha estat el pioner, i els altres que ens hi hem anat posant hem anat creant aquest nivell.

El resultat, en el campionat estatal, va ser molt ajustat, i en el campionat de Catalunya ja s'hi havien acostat molt. Pot ser una alerta per a ells, un estímul?

Nosaltres som conscients que vam guanyar una medalla d'or, però que ja no et dona res més, això: ser campió d'Espanya no vol dir que ho siguis del món, evidentment. S'ha de competir i no oblidem que a part de l'Olot hi ha uns equips italians molt potents i tampoc deixem de banda el Masnou, o el Reus, en el mundial. Cada campionat és un món i pot passar de tot, en cap moment anem refiades i en som conscients, que ara hem guanyat i quan perdem haurem de saber perdre. Però ja et dic que fa més il·lusió sentir les sensacions que ha creat el ball d'aquest any, sentir el que hem viscut als pavellons... Això ja et dona molta alegria independentment dels resultats. És clar que acompanya i, al final, treballes per a un resultat. Però hi ha moments que amb com està sent de màgic aquest any amb la resposta del públic als pavellons, ja és un gran premi per a nosaltres.

La temàtica de la coreografia també hi influeix? Que la seva sigui més divertida, hi ajuda?

Sí, realment no té res a veure el nostre ball amb el seu, és incomparable. El nostre és molt més simpàtic i divertit, com si diguéssim. I el seu no té aquest registre, en té un altre que també és bo. I a partir d'aquí entres en valoracions tècniques del ball, que això ja són els jutges que hi entenen i que ho veuen. I hi ha la subjectivitat del jutge, també, que hi ha aquell dia. Això en les competicions ho veus que un et posa primer i l'altre, tercer. És una modalitat que en aquest sentit inclou aquesta subjectivitat.

I forma part del joc, en punts van ser segones i en valoració es van acabar emportant el títol...

És per un sistema de majoria de jutges: pot ser que un et valori molt i a la puntuació et faci ser primer però, la resta, vol que tu siguis el primer i per això va per majoria i no per punts.

Publicat a:

-L'Esportiu. Comarques Gironines 25-04-2018 Pàgina 20

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/mes-esport/article/1381247-la-il-lusio-que-hem-viscut-ja-et-dona-molta-alegria.html>